

Lluís Duch

Dm, 13/11/2018 per Jordi López Camps

[Vita Moleskine](#)

Avui ha estat enterrat al monestir de santa Maria de Montserrat el monjo prevere Lluís Duch. Feia anys que el coneixia i seguia amb molt interès la seva producció intel·lectual. El dia ha començat amb la aquella boira del Llobregat que aïlla visualment el monestir del seu entorn. Mentre les agulles de l'amfiteatre montserratí s'enfilaven cap un lluminós cel de tardor, les campanes ens convocaven a la basílica amb el repetitiu toc a morts. Mentre esperava l'inici de la cerimònia he evocat novament els meus records d'en Lluís. La primer imatge, tot i que pot tenir alguna imprecisió, és una petita crònica en la revista de la Delegació Diocesana de l'Escoltisme (DDE) explicant que un jove escolta entrava al monestir de santa Maria de Montserrat per fer-se monjo. Una foto d'en Lluís al damunt d'una Vespa il·lustrava la notícia.

Després, quan el meu camí vital em feu freqüentar el monestir, vaig poder xerrar més profundament amb en Lluís. El seu vast i clarivident pensament aportava un perspectiva original als problemes que m'inquietaven. La seva mirada lúcida desgranava els problemes de la societat contemporània i, a partir de la seva anàlisi, em proposava contínuament camins a explorar per poder avançar. Recordo un cop que, davant la meva insistència de la pèrdua de valors de les nostres societats, em matisà dient-me que el problema era la sobreabundància de valors. En Lluís era una savi sagaç, astut i reservat. Si en alguns moments era retret, en altres era enormement generós compartint el seus sabers. En varies ocasions vaig convidar-lo com a ponent en algunes jornades de reflexió i les seves aportacions foren magistrals perquè ens ajudaren a pensar.

La figura il·lustrada d'en Lluís, més de 50 llibres i 300 articles, ens ha dit l'abat Josep Maria Soler en l'homilia de les exèquies, és una bona mostra del vigor intel·lectual que la comunitat benedictina ha sabut conrear durant anys. Quan la fossa ha engolit definitivament el seu cos, a mesura que els seus companys de comunitat anaven tirant la terra, he experimentat la sensació de que el nostre poble havia perdut a un pensador lúcid i humil, i que el trobarem a faltar perquè el necessitarem per entendre no estem. Algunes persones trobarem a faltar la figura d'en Lluís en aquesta hora tardoral. Els aurons del cementiri montserratí, amb el seu canvi de color, afavorien la darrera pregària de comiat per en Lluís. Però, ell seguirà viu entre nosaltres gràcies al seu pensament recollit en la vasta obra, escrita i oral. En un moment d'idees ràpides, haurem de reivindicar la vigència del saber pausat i sòlid d'en Lluís Duch.